

ГЛАВА XLVII.

ХАНАНЕЯНКА-ТА.

Веднажъ Исусъ Христосъ ся намиралъ въ прѣдѣлы-тѣ на Финикійскы-тѣ градове, Тиръ и Сидонъ, които были въ онова время голѣмы приморскы градове. Изъ единъ отъ тыя градове дошла една жена идолопоклонка, Хананеянка, и като ся приближила до Господа Исуса, молила Го съ тыя думы: „Господи, Сыне Давидовъ, помилуй мя. Дъщеря ми ся злѣ бѣснува и мѣчи ся страшно!“

Спаситель, който зналъ сѣрдце-то ѿ, искалъ да изяви прѣдъ всичкы-тѣ вѣрж-тѣ ѿ и съ това да засрами Израилтяне-тѣ, които Го были обиколили; между това, като желалъ такожде да опыта и просителницж-тѣ, Той не ѿ отговорилъ ничто.

Но Хананеянка-та вѣрвѣла слѣдъ Него и не прѣстава-ла да Го моли. Ученицы-тѣ пристѣпили до Исуса Христа и говорили: „отпусти ѿ: тя не прѣстава да выка слѣдъ насъ.“ Исусъ Христосъ имъ отговорилъ: „Азъ сѣмъ испратенъ само до изгубены-тѣ овцы отъ дома Израилевъ.“

Хананеянка-та, като ся приближила, припаднѣла при позѣ-тѣ Исусовы, говореци: „Господи, помогни ми!“

Израилтяне-тѣ дотолкосъ прѣзирали язычницы-тѣ, чтото освѣтъ псета, друго ими нѣмали за нихъ. Исусъ Христосъ, като да искалъ да покаже, че и той еднакво мысли съ нихъ, казалъ на Хананеянкж-тѣ: „не бы было праведно да отнемемъ хлѣба отъ дѣца-та и да го хвърлимъ на псета-та.“

„Безъ сумнѣніе тѣй, Господи!“ отговорила Хананеянка-та, „но и псета-та ся хранятъ отъ трохы-тѣ, что падатъ отъ трапезж-тѣ на господаря-тѣ имъ.“

Тогавъ Исусъ Христосъ воскликнѣлъ: „о жено! велика е вѣра-та ти, да ти бѣде, както желаешь; иди съ миромъ.“

Отъ таѣхъ минутъ ся исцѣлила дъщеря ѿ, и майка-та, като си дошла дома, наиѣрила ѿ совершенно здравъ.